

Olga van der Meer

Wervelstorm

Familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2019 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036438674

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Ellessy © 2019

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.groteletter.nl**

HOOFDSTUK 1

Vandaag was de dag. Lindsey Meulenbelt stond die ochtend met een zwaar gevoel op, na een halfdoorwaakte nacht. Het was zo'n dubbel gevoel. Aan de ene kant had ze naar deze dag verlangd, aan de andere kant had ze er als een berg tegen opgezien. Het was zo definitief nu, zo echt. Stil, om haar broer en zus niet te wekken, nam ze een douche en kleepte ze zich aan. Het was nog vroeg, Tiffany en Trevor konden nog wel even blijven liggen. Lindsey had Tiffany die ochtend om half drie thuis horen komen na een stapavondje met haar vrienden-groep. Ze zou niet al te helder of vrolijk zijn, vermoedde ze.

Na met moeite een halve boterham naar binnen gewerkt te hebben, weggespoeld met een beker hete koffie, begon ze in haar eigen kamer haar spullen in te pakken in de verhuisdozen die ze de vorige avond al had uitgevouwen. Efficiënt en perfectionistisch als ze was had ze in de afgelopen weken alles al uitgezocht. Wat weg kon was al naar de kringloopwinkel gebracht of in de container gegooid. Alles wat zich nu nog in haar kamer bevond moest ingepakt worden, een klusje waar ze dankzij haar

grondige voorbereiding snel klaar mee was.

Op het moment dat Lindsey de zware voetstappen van Trevor in de gang hoorde, stopte ze net haar laatste kledingstukken in een verhuisdoos. Ze liep naar de keuken, waar hij bezig was koffie voor zichzelf te maken.

‘Goedemorgen. Doe mij ook nog maar een bakkie,’ begroette Lindsey hem. Ze schoof haar beker naar hem toe. ‘Hé, ben jij al wakker?’ vroeg Trevor, verrast bij het zien van zijn aangeklede zus. Zelf liep hij in zijn boxershort met een oud shirt, waar hij graag in sliep.

‘Allang. Ik heb mijn spullen al ingepakt,’ antwoordde Lindsey. Ze ging aan de kleine keukentafel zitten en leunde met haar gezicht in haar handen. ‘Vreemd hè? Dit alles, bedoel ik.’ Ze maakte een vaag handgebaar om zich heen voor ze haar hand weer onder haar kin vouwde.

‘Het wordt hoog tijd,’ merkte Trevor nuchter op.

‘Daar heb je wel gelijk, maar toch...’ Lindsey zuchtte. ‘Het valt me best zwaar om ons ouderlijk huis op te breken.’

‘Het afgelopen jaar was ook zwaar, vooral voor jou,’ zei Trevor terecht. Hij gaf haar de gevulde beker en ging tegenover haar zitten. ‘Vrijwel al het werk hier in huis kwam op jouw

schouder neer, inclusief alle administratie, de verkoop van het huis en de afwikkeling van de erfenis van pa. Het was een hele kluit voor je.'

'Ik had wel wat hulp van jullie kunnen gebruiken, ja,' zei Lindsey enigszins cynisch.

'Wees dus maar blij dat je nu van ons af bent en je je eigen leven kunt gaan leiden, samen met Rudy,' grijnsde haar broer, totaal niet beledigd. 'Nu kun je je rol van moederkloek en beschermer van je kleine broertje en zusje van je afleggen. Wij moeten onze eigen boontjes leren doppen.'

'Daar heb ik niet zo heel veel vertrouwen in, eerlijk gezegd. Jij redt je wel, daar ben ik niet bang voor, maar Tiffany is nog zo speels, zo onvolwassen.'

'Gelukkig gaat ze niet alleen wonen. Monica en Annejet zijn net iets ouder.'

'Maar niet echt wijzer,' zei Lindsey spits.

'We zijn negentien, Lin, geen kleine kinderen meer. Talloze jongeren van onze leeftijd wonen op zichzelf.'

'Die hebben een ouderlijk huis waar ze op terug kunnen vallen als er problemen zijn of als ze er even doorheen zitten.' 'Tiffany en ik hebben jou. Maak je geen zorgen, we weten je echt wel te vinden wanneer we je nodig heb-

ben.’ Trevor lachte breed. ‘Rudy zal weten dat hij een zwager en een schoonzus heeft. Komt hij straks eigenlijk ook nog om te helpen?’ Lindsey schudde haar hoofd.

‘Het is zondag, hij heeft een wedstrijd. Die kan hij niet zomaar overslaan voor een verhuizing.’

‘Verhuizing? Jij, zijn vriendin, komt bij hem wonen. Dat is wel iets meer dan slechts een verhuizing. Hij zou met ballonnen, slingers en champagne op de stoep moeten staan om je te verwelkomen. Die man weet niet half hoe hij boft met jou.’ Lindsey lachte naar haar twee jaar jongere broer. Vanaf het moment dat de tweeling geboren werd, had zij zich als een minimoedertje over hen ontfermd. Trevor en Tiffany namen haar dat niet altijd in dank af, zeker niet in hun tienerjaren, maar dit soort opmerkingen maakte voor haar veel goed.

‘Lief gezegd, maar hij is nu eenmaal niet zomaar een gelegheidsvolleyballer, ze spelen op een heel hoog niveau. Je laat je team niet in de steek als het niet hoogst noodzakelijk is.’

‘Jij hebt veel te veel begrip voor die man, je moet eens wat meer op je strepen staan,’ meende Trevor. Hij dronk zijn laatste slok koffie en veegde met de rug van zijn hand zijn mond

af voor hij opstond.

‘Ik ga ook maar eens wat doen. Over een paar uur staan de hulptroepen op de stoep.’

‘Roep Tiffany meteen,’ verzocht Lindsey hem. Zelf liep ze naar de woonkamer om daar in te pakken wat nog nodig was. Alles wat ze de afgelopen dagen niet hadden gebruikt, stond al gepakt in dozen, maar er was nog genoeg over. Terwijl ze bezig was, hoorde ze boven de boze stem van Tiffany en de harde, uitbundige lach van Trevor.

‘Moet je maar niet zoveel zuipen,’ riep hij luidruchtig. Even later klonken de voetstappen van Tiffany op de trap. ‘Is er al koffie?’ gromde ze.

‘In de keuken, je weet hoe het apparaat werkt,’ antwoordde Lindsey zonder haar werkzaamheden te staken.

‘Ik heb hoofdpijn.’ Tiffany liet zich op de bank zakken en keek Lindsey smekend aan. ‘Ach Lin, doe eens lief en maak een beker koffie voor me. Met twee aspirientjes graag.’

‘Jij bent werkelijk niet te geloven!’ Lindsey kwam overeind uit haar gebukte houding en plantte haar handen in haar zij. ‘Ik ben hier bezig onze spullen in te pakken. Onze spullen, niet alleen de mijne, want die staan al klaar. Ik

ben namelijk al ruim een uur aan het werk, terwijl jij nog in bed lag. Kom overeind en steek je handen uit je mouwen, Tif.'

'Ik heb hoofdpijn,' herhaalde Tiffany lamledig.

'Dat is geen hoofdpijn, maar een kater en je eigen schuld,' zei Lindsey hardvochtig. 'Had je niet moeten gaan stappen gisteravond.'

'Je bent weer in een lekker humeur,' snibde Tiffany, terwijl ze overeind kwam. 'Ik ga al. Zeur niet zo.'

'Jij gaat vanaf vandaag op jezelf wonen, dat zal wat worden,' riep Lindsey haar na.

Hoofdschuddend ging ze verder. Ze was blij dat Tiffany bij haar vriendinnen Monica en Anjeet in huis trok na het vertrek van hun eerdere huisgenoot en niet alleen ging wonen. Veel verantwoordelijkheidsgevoel bezat Tiffany namelijk niet. Ze hoopte maar dat haar vriendinnen haar wat bij konden brengen op dat gebied. Ongerust vroeg ze zich af hoe lang Tiffany haar baan in de bedrijfskantine van een groot kantorencomplex nog zou houden zonder dat zij, Lindsey, een oogje in het zeil hield en ervoor zorgde dat Tiffany iedere dag op tijd uit bed kwam. Ze vreesde het ergste wat dat betrof.

Over Trevor hoefde ze gelukkig niet zo te

piekeren. Die kwam er wel, ondanks zijn grote mond en zijn bravoure. Op de een of andere manier kreeg Trevor altijd alles voor elkaar en glipte hij overal tussendoor met zijn charme, zijn opgewekte humeur en zijn vrolijke lach. Hij leidde een wild studentenleven met veel drank, veel feesten en veel meisjes, toch haalde hij goede studiepunten en slaagde hij steeds met glans voor zijn tentamens. Alles ging hem heel makkelijk af. Een beetje te makkelijk waarschijnlijk.

Hij trok vandaag in een studentenflat, waar hij een ruime kamer met douche, toilet en een klein keukenblok had gekregen, naast de gezamenlijke ruimtes op de begane grond. De vroegere chef van hun vader, Axel, had daarvoor gezorgd nadat Trevor twee keer eerder na een hospiteeravond in andere flats de kamer niet had weten te bemachtigen. Tot zijn eigen stomme verbazing overigens. Zelf begon ze vandaag haar nieuwe leven in een ruime flat aan de rand van de stad, bij haar vriend Rudy. Zo sloegen ze alle drie een andere weg in, een jaar na het overlijden van hun vader.

Even rustten Lindseys altijd bezige handen in haar schoot bij de herinneringen die in haar opkwamen. Het was een moeilijk jaar geweest.

Het overlijden van hun vader was plotseling en onverwachts gekomen. Een dag na de achttiende verjaardag van de tweeling kreeg hij een zware hersenbloeding. Daarna had hij nog twee weken geleefd, half in coma, half bij bewustzijn. Een tweede hersenbloeding, dertien dagen na de eerste, was hem echter fataal geworden. Lindsey zou die dag nooit meer vergeten. Ze was die middag in haar lunchpauze nog bij hem op bezoek geweest, iets wat ze bijna iedere dag deed, ook al herkende hij haar amper en was hij meestal zo diep in slaap dat hij niet eens wist dat ze er was. Die dag was hij redelijk bij bewustzijn en had ze zelfs moeizaam een paar woorden met hem gewisseld. Bij het weggaan had hij even licht in haar hand geknepen en was er een vage glimlach op zijn gezicht verschenen. Hoopvolle tekenen die wezen op een beginnend herstel. Lindsey had het ziekenhuis met een licht hart verlaten, hopen dat dit herstel goed door zou zetten en erop vertrouwend dat haar vader zou vechten om zijn krachten terug te krijgen. Hij was een doorzetter, iemand die nooit opgaf. Drie uur later kreeg ze een telefoontje van zijn arts en werd haar hoop in één klap met de grond gelijk gemaakt. Slechts een halve dag na dat kneepje en die glimlach zat ze